

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2020 - 11655

Doknr.
350543

Dato
17-12-2020

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 20. november 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 103 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 103:

”Vil ministeren kommentere artiklen ”Enlig mor blev smidt ud af lejebolig og endte på en campingplads: - Det var sidste udvej” fra TV2 den 19. november 2020, og svare på hvad ministeren vil gøre for at sikre at personer ikke tvinges ud i sådanne boligsituationer, som nævnes i artiklen.”

Svar:

Lad mig starte med at sige, at det gør mig trist at læse om Stina og hendes søn, der har mistet deres hjem og nu står uden rigtigt tag over hovedet. Det er mit håb, at de i dag har fået den hjælp til at finde en egnet bolig, de har brug for.

For at en situation, som den Stina og hendes søn ifølge artiklen står i, ikke udvikler sig til sociale problemer, rummer lovgivningen i dag en række muligheder for, at kommunerne kan hjælpe familier og mennesker, der mangler en bolig.

Efter servicelovens § 80 skal kommunen anvise midlertidig husly mod betaling til borgere, der har mistet deres bolig og står helt uden tag over hovedet, og som ikke selv har mulighed for at løse boligproblemet. Boligproblemet skal være opstået akut og ikke have været til at forudse. Det gælder f.eks. borgere, hvis bolig er brændt eller på anden måde ødelagt, og borgere, der bliver sat ud af deres bolig pga. huslejerestance, ulovlig beboelse m.v. Forpligtigelsen dækker den efter omstændighederne bedst egnede indkvartering, fx et hotel eller lignende.

Servicelovens § 80 kan altså ikke bruges til at skabe en varig boligløsning, men kan dække en akut og uforudset situation.

Dertil rummer almenboligloven mulighed for kommunal anvisning ved boligsociale problemer. Jeg har derfor bedt boligministeren bidrage til besvarelsen, som oplyser følgende:

”Formålet med den almene boligsektor er blandt andet at løse boligsociale opgaver, og almene boligorganisationer skal stille passende boliger til rådighed for alle med behov herfor til en rimelig husleje. De skal tilgodese grupper, som har vanskeligheder med at skaffe sig en passende bolig på almindelige markedsvilkår. Kommunerne er ansvarlige for boligudbuddet i kommunen og kan give tilsagn og yde støtte til etablering af nye almene boliger.

Almene boliger lejes som hovedregel ud efter venteliste, og ud over en forsyningspligt af almene ældreboliger, har kommunerne ikke pligt til at tilbyde borgere en permanent bolig.

Kommunalbestyrelser kan dog efter almenboliglovens § 59 stk. 1 kræve indtil hver fjerde ledige almene familiebolig stillet til rådighed til løsning af påtrængende boligsociale opgaver i kommunen. Efter almenboliglovens § 59 stk. 2 kan det desuden aftales, at kommunen får rådighed over yderligere en andel af de ledige familieboliger. Hermed har kommunerne mulighed for at hjælpe sine borgere til at opnå en bolig.

Kommunal anvisning sker ikke efter venteliste, men på baggrund af en konkret individuel vurdering af den boligsøgendes behov og beboersammensætningen i den afdeling, den boligsøgende anvises til eller bor i på anvisningstidspunktet. Kommunen må ikke anvende faste kriterier for prioritering af de boligsøgende (skøn under regel), men skal anvise en bolig til den boligsøgende, som har det mest akutte eller alvorlige boligsociale behov. Det kan herunder indgå i vurderingen, hvis en boligsøgende i en social vanskelig situation har børn."

Med venlig hilsen
Astrid Krag